

Bố Tôi, Mẹ Tôi

Mai Thi Mũi

Bố tôi mất, mẹ tôi suy sụp. Sự suy sụp của một người phụ nữ mất trí nhớ và trí khôn hơn mười năm nay khiến bà quay quắt, bế tắc. Bế tắc vì không biết nói hay thể hiện cảm xúc ấy ra sao. Mấy chục năm mẹ như chiếc bóng bên bố. Bố thích gì mẹ ăn nấy. Bố đi đâu mẹ theo đấy. Nhà có đám đình bố chuẩn bị áo quần giày dép, nữ trang cho mẹ. Bố đưa mẹ đi bệnh viện, mẹ bị điếc và không còn nói năng lưu loát, bố làm phiên dịch cho mẹ. Một năm trở lại đây mẹ không còn tự tắm được nữa, bố tắm cho mẹ luôn.

67 năm bên chồng, bố là thần tượng, là tượng đài sừng sững trong lòng mẹ, mẹ yêu, mẹ thương, mẹ tôn sùng, mẹ ngưỡng mộ, mẹ phục tùng bố vô điều kiện. Ngày mẹ còn trí khôn đưa nào cãi bố mẹ mắng:

- Ông ấy đã mổ cô từ bé, phải đi chăn vịt cho người ta lấy miếng ăn, bây giờ chúng mày cãi ông ấy nhem nhem thế hả!.

Mẹ thương cả quá khứ của bố, thương cả sự bất hạnh trong cuộc đời bố. Chưa bao giờ thấy mẹ tự mua món mẹ thích. Đi đâu gặp gì đều quay ra nói với các con *“Bố mày thích cái này lắm”*. Nghe vậy thì phải hiểu là mua món ấy về cho bố. Một người phụ nữ chỉ biết hy sinh, phục tùng và yêu thương chồng vô điều kiện.

Bố thuộc lớp người xưa nhưng không gia trưởng. Cả đời bố không cầm 1 ly rượu. Bố mẹ và các con cùng ngồi 1 mâm. Làm gì có chuyện bố ăn trên nhà mẹ ngồi dưới bếp. Ngày còn thiếu đói, vợ và các con ăn cơm, bố cạo cháy đốt nôi. Ngày ấy lũ con ngu ngơ cứ tưởng bố thích ăn cháy.

Những năm cuối đời bố hay ước ao, *“mẹ mày đi trước thì khéo!”*. Bố sợ mẹ ở lại các con chăm mẹ không chu đáo. Nhưng Chúa đã để bố đi trước. Thánh ý thật tốt đẹp! Vì bố là người còn tỉnh táo khôn ngoan. Bố ở lại gặm nhấm nỗi cô đơn có khi bố vất vả hơn mẹ. Thôi mẹ nửa tỉnh nửa mê, có lẽ đỡ quay quắt hơn.

Mẹ đưa bạn mất, mấy ngày sau mới hay tin. Chỉ kịp bắt xe xuống Cần Thơ đưa tang. Tang gia quỳ sụp cùng sư thầy làm lễ trước huyết mộ, người đàn ông ngoài 80 vừa mất vợ ngồi thẫn thờ trên chiếc ghế vì không còn đủ sức đứng. Gương mặt ông xa xăm, ráo hoảnh. Có lẽ định kiến đàn ông là không được sụt sùi nên ông cố kìm cảm xúc. Lúc hạ huyết ông gục đầu trên tấm bia không nói được lời nào, kể cả lời than hờ. Xong việc con cháu đến bên kéo tay ông đỡ lên ông mới chậm chạp lê bước ra về. Có lẽ hai bác cũng như bố mẹ tôi. Cũng mấy chục năm tào khang gấn bó. Nay một người thành thiên cổ, người ở lại khôn xiết nhớ nhưng, đau đớn và khắc khoải.

Quay về Biên Hoà, từ bến xe Miền Đông mới không kịp về nhà, chỉ kịp lao vào văn phòng làm việc luôn. Xong lại về nhà dạy tới 9h tối. Rồi lại chỉnh sửa giáo án gửi đi. Lên giường vào lúc nửa đêm. Sáng sớm chỉ kịp lo cho mẹ bữa sáng rồi đi dạy. Đành lờ hện thăm ông anh đang mổ trong bệnh viện. Ông anh báo được xuất viện sẽ ghé nhà chơi nhưng có trục trặc anh lại nói về nhà luôn chứ không ghé được. Anh đi bệnh viện mổ một mình. Trước khi anh mổ mình có hẹn, *“em sẽ vào viện cùng anh”*. Thế rồi công việc thay đổi. Mọi tính toán thay đổi theo. Anh tự nhập viện, một mình xoay sở với ca mổ. Sáng nay nghe anh nói có chút trục trặc sau ca mổ mà trong lòng thương anh vô cùng.

Mẹ khờ dại, mẹ cầu nguyện ngây ngô: *“Xin Chúa cho con chết đi để con được gặp chồng con.”* Lời cầu nguyện ngớ ngẩn nhưng là nỗi lòng của một người tha thiết muốn được ở bên người bạn đời của mình cho dù phải trải qua điều kinh khủng nhất của kiếp người đó là cái chết. Khi tình yêu vượt đến ngưỡng quên mình, thì cái chết cũng không làm cho người ta sợ.

Nhìn mẹ tôi khắc khoải, nhìn cha của bạn tôi quay quắt tôi lại tự hỏi chúng ta, những người trẻ đang ngày đêm dần vật người bạn đời của mình. Chúng ta lừa dối nhau, phản bội nhau, toan tính với nhau, thờ ơ, hững hờ với nhau, bỏ mặc nhau sống chết. ***Sau này một người ra đi, người ở lại nghĩ gì?***

Mai Thi Mũi